

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre .....3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

KORUNK

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMÉRETTÉRJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP
MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők.

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

SZENT ISTVÁN NAPJÁN

Ős idők szent emléke ébred bennünk, midőn az ország szívébe, ősz Budavarába látjuk zarándokolni hazánk minden részéből felrándult szíves örömmel látott vendégeinket.

E kettős ünnepen, melyet az egyház és nemzet oly kegyeletteljesen megül, talán sükségtelen Szent István első apostoli királyunk jótéteményeit elősorolnunk, ismertetni nagyságát. A legkisebb történelmi kézikönyvben megtaláljuk azt.

De örömmel telik meg szívünk évről évre, midőn a nemzet együtt érezve, dicső királyának, léte megalapítójának nevét és emlékét tömegesen, tüntetőleg üli meg.

E napon, midőn a nemzeti érzület érvényre jut, minden magyar büszkén emlékezhet vissza őseire — nem árt, ha zajos ünnepélyek után, Szent István napján, eszmélődésre is juttatunk néhány percet.

A történelem alapján tudtuk, ismertük meg Szent István dicső királyunk értékét és halhatatlan érdemeit, ne átaljuk, e nemzeti ünnepen, történelmünk lapjait elménkben átfutni és a dicső napok között fölös számban levő szomorú és súlyos idöket is megszívlelni, és azokból következtetéseket vonni.

E napon, legfőbb örömünk tagadhatlanul az, hogy ismét együtt vagyunk, konstatáljuk haladásunkat és növekedésünket.

De ha parányi hálaérzet él bennünk, úgy épp e napon legfőképen kell megemlékeznünk, szent vallásunkról, egyházunkról.

Öntudatosan nem tagadhatjuk el e főtenyezöt.

Szent István dicső királyunk, nem fegyver, nem erőszak által alapítá, erősíté meg országunkat, hanem a szeretet vallása és erkölce volt ama ellenállhatlan eszköz, melynek a nomád, vad nép meghajolt, összetömrölve nemzetté alakult és máig fenáll.

Rokonaik elpusztultak, csak sejtve van létezésük.

A magyar Istennek hála él, létezik.

És éppen sem merész állításunk, hogy azt mondjuk, hogy fényesebb, dicsőbb lenne létezése, még a számadokon át üldözte, ha Szent István dicső királyunk szellemét híven megörzi vala.

A gondviselés isteni malasztját láthatjuk Szent István intézkedéseiben, ama bölcsesség, előrelátás, Isten nélkül, fel nem tetelezhető.

Csak is Szent István királyunk alapelvein, azaz vallásalapon nyugvó törvények folytán volt képes nemzetünk, fajunk, nyelvünk fennmaradni.

Hasztalan volt mindeddig minden ellenség igyekezete, bátran küzdöttünk minden támadás ellen.

Pedig elvették már vagyónkat, földünket, sőt már nyelvünket is — sőt vallásunkat is igyekeztek elszorítani — de mind hasztalan törekvés volt az eddig.

A nemzet szívében mindeddig élt a mély vallásosság, Szent István által Mária óltalmába ajánlott hű fiak voltunk és ha mindent engedtünk is, nemzeti létünk biztosítékát, vallásosságunkat meg tudtuk örizni.

A milyen nagy az öröm bennünk, épp annyira szorong szívünk, midőn kedves vendégeink, testvéreink panasz- és jajhangját halljuk, és az anyagi rozslét mellett az erköles hanyatlásáról az erkölestelenség hajmeresztő fokozódásáról szól a panasz.

A liberalis, szabadkőműves, keresztényellenes sajtó átkos művét látjuk mindezekből. A modern szellem fonyasztó dere már a nép szívére, becsületes gondolkodás módjára vetette magát.

Hosszú és kitarító vakand munkája ez a sajtónak és az irodalomnak.

A nemzet gyökerébe, a népbe vájta mérges karmait, koronája még zöldel ugyan, ám ki tudja meddig.

Oh magyar nép, testvéreim, ki tudom mennyire szereted hazádat, épp a hazug hazafias és hangzatos szavak után indulsz, eszmélj fel, ha csakugyan sziveden fekszik nemzeti léted!

A modern eszméket, melyek lelketet, testedet előlik, melyek apát a fiútól, testvért a testvértől, rokont a rokontól elidegenítik, ne fogadd el sajátoddá.

Fogadd vissza őseid erényes, tiszta jellemét, ne riadj vissza tőlük, újra viszsztatér igaz hazafiságod, békéd, nyugalmadés jóléted.

Oh Szent István királyunk, el ne hagyd népedet!

Kador Sándor.

Korunk árnyképei.

Korunk egyik főjellege a nagyképtüsködés, a kicsiny dolgok feltujása, szóval olesóáron elnyerendő dicsőség.

Többet gondolnak ma a név, mint a lélek halhatatlanságára.

Ezt bizonyítani talán fölösleges.

A nagyzás hóbortja szinte megbolondítja a társadalmat.

Igy társadalmunk címekorsága ma már bátran vetélkedik Németország sok „Freiherr”-jével, és a demokratikus, felvilágosult? korszakban, még mindig sokat adnak a nemesi címre, ha az mindjárt, hetveni vagy nyolezvani predikatummal is jár.

A ki írni olvasni tud ma, „nagyságos” ezímen alul alig adja.

A kinek boltjában 12 pár cipő van, bátran kiírja a cipőgyárat. Van akárhány kiskereskedés, mely cégétáblájára nem resteli kiírni, hogy „Sodagyár”, azért, mivel 15 üveggel tart belőle készletben.

Igy a napokban is olvastuk, a kerepesi út végén, hogy ott sirkógyár is létezik.

Önkénytelenül egész másról kezdünk írni, pedig soraink nem csupán korholni akarnak, hanem bizonyos intéző köröknek szólnak és orvoslásért esengnek.

Az állatkinzás elleni egyesületnek érdemből mit sem akarunk levonni, midőn szóba hozzuk létezését, habár mi céljukat egészen más úton hisszük elérhetőnek; hanem legalább is nevelésnek tűnik, előbb állatkinzás ellen forduló egyesületet alapítani, azután gondolni, azaz nem gondolni embertársainkkal.

Véleményünk szerint ha csakugyan humanusan akarunk gondolkodni és cselekedni, azon kellene lennünk, hogy felebarátaink baján segítsünk.

Igy nem tudunk eléggé bámulni és botránykozni azon, hogy daczára ama sok panasznak, mely közegészségügyi szempontból hangoztatott és folyton hangoztatik, a most épülő házak csaknem mindegyikében szorgosan van gondoskodva kellőleg nedves, dohos pinczelakásoktól.

Remeknél remekebb házsorok emelkednek mindenfelé, Budapest világvárossá tételében lázas munkásság fejlődött, ám a szegények, munkaképtelenek, járó betegek sorsával, ki sem törődik.

A szegény, ha munkaképtelenné vált, betegsége gyógyíthatatlan — mi tévő legyen?

A szegények házába nem fogadják mivel beteg, a kórházba nem, mivel nem fekvő beteg, és baja gyógyíthatatlan.

Ne humanizmussal, hanem felebaráti szeretettel bírunk.

Igy nagyon furesának találjuk, hogy az egyetem orvosainak, mindnyájan egyszerre távoznak. Természetesen úgy vélekedvén, hogy a jófizető betegek amúgy is fűrdőn vannak, a szegényeknek pedig ügyis jó.

Hát talán sok esetben jobb is, hanem az emberi gyarlóság már úgy hozza, hogy bizony a bizalom egyik főgyógyszerét képezi az orvosi tudománynak, és így sokan vidékről is hasztalan fáradnak, költenek a fővárosba, mivel egyetemi tanárt nem kapnak itthon.

A vagyronról van gondoskodva, dacára a törvényszünetnek, még curiai bírák is honmaradnak a sürgős ügyek elintézéséhez, hanem a hol az élet és egészség forog kérdésben, bezzeg nincs kellő intézkedés.

Szóval mindenből a vastag anyag elvűség, a földhöz ragadt alacsony gondolkodás tűnik ki, a szellem szárnyszegyetten kovályog az elektrikus világ kábító fényénél.

Verax.

Földmivelésünk és iparunk.

Bőséges cséplést jelentenek az ország legtöbb vidékéről. Azt hihetnők, hogy a gazda meg van elégedve, hisz egy kereszt búza egy mázsa magot önt, s a jégverések nem is pusztítottak annyira, a mint azt akkoriban hittük. És mégis csak panasz?

Nincs ára a búzának, értéke csaknem semmi. Miből kerüljön egész évre az élet, adó?

A kereskedő vevő-, az iparos munkanélkül, — felkopik az álla.

Bizonyos nyomasztó hangulat uralkodik egyaránt az országban, a krízis legfőbb fokát érte el — így ez sokáig nem mehet, mondják uni sono.

Az idegen lelketlen kereskedő, kinek az ország csupán kitűnő talajt képez előnyös üzletek megkötéséhez, kinek e föld nem haza, kinek a földmives, iparos nem testvére hanem eszköze csupán — pénzes zsákja, Wertheimszekerénye töméséhez, az örömmel olvasná Gasteinből a vészes híreket, érdekei úgy kívánnák, hogy olcsón vásárolt búzája esetleges háború kitörése alkalmából jó áron keljen el.

Ama gaz tétel, melyet a keresztényellenes sajtó egyre a Jézustársaság tagjaira ráfog, „a cél szentesíti az eszközt” náluk csakugyan beigazoltatik. Mit törődnek ők a hazával, nekik ott a haza, a hol pénzsomjuk forrásra akad. Ép azért csodálkozással hallgatjuk, midőn a gazdakörökben és iparoskörökben arról hallunk beszélni, hogy bizony legjobban segítene rajtuk egy háború.

Ezt a gondolkozást csak ujságjaikból merithették, a józan ész a békét óhajtja, a becsületes honpolgár azért esd Istennéhez.

Elég nagy háború foly társadalmi életünkben, a birtok, háború nélkül el lesz

kobozva idegenek által, a pénz így is mind kevesebb és értéktelenebbé válik.

A nyomasztó állapotból, mely társadalmunk minden rétegében túlsúlyra emelkedett, csakis józan gondolkodás, megfontolás és erélyes munkálkodás útján vergődhetünk ki.

A gazda úgy az iparos és minden honpolgár a legjózanabb életmódot válassza, fölös kiadást mellőzzön, az úgynevezett kor-igényeitől, haszontalan pénzköltekezéstől tartsa lehetőleg távol magát, nehogy uzsorakölcsönre szoruljon.

Az első kölcsön manap a végromlást jelenti.

Anyagilag ép úgy, mint szellemileg jólétre kell vergődnünk újra.

Ama fényes pompa, időmegkövetelte életmód, mind a pénzkicsikarás elvén rakott törbeejtés, melynek siralmas alakjait az öngyilkosok jegyzéke leghatározottabban igazolja.

***

Kicsiny okok, nagy következmények.

— Irta: Sikor Margit. —

(Vége.)

Pozsgás úr meg ott állt horihorgas természetével, fölütött fejjel, vaczogó fogakkal. Beszélni akart, de álla görcsösen rángatózott a járástól, mintha vidtánczot járna.

„Ga... ga... gazember! — mekegte indulatosan. — Gyil... gyil... gyilkos!... megakarsz ölni... ö... ö... ölni ben... nünket? ... va... va... va... va...”

„En?! ölni? gyilkolni?! én! elment az uraknak az esze? én! ölni!... Együgyűek! nem értik meg az embert!”

Egyszerre egy sétánkozó női hang sipított be az ajtón:

„Bélám! Béla fiam! Oh kis fiam! drága magzatom! elraboltak téged anyai keblemről... megölnek a latrok... oh kicsikém! Nyisd ki ezt az ajtót, ha még nem haltál meg! hagy álljak boszút gyilkosaidon! hah! megfojtom valamennyit! Igen, nálam van a derelye metsző! beléjük döföm, ha te meghaltál, meglásd!”

És vékony, sovány ökle döngötte az ajtót, mialatt folyton sipított: „kicsikém! pizzi magzatom! mit csináltak veled a latrok?”

Pozsgás úr egy nagy ugrással oda szökök az ajtóhoz, és vaczogó fogakkal kukorékolja ki a vigasztalás édes szavait:

„L... l... légy nyu... godddt... é... é... élek! es... es... csakkk men... menj ha... haza mamám!... m... m... mindjárt m... megyek én is!”

„Oh! — sipított feleletül az özvegy — te meg vagy már ölve kicsikém! Érzem, halom a hangodról... oh! az anyai szívet nem lehet megcsalni!... te meg vagy ölve!... a hangod is azt mutatja!... Eresszetek be legalább, hogy karjaim között adhatod a lelket... oh én harmatos magzatom!”

„Ne... ne... nem... lehetett!...”

„Kegyetlen, vérszopó hyéna, a ki az anyától elragadja a gyermekét... szörnyűség! Hagy lássalak legalább kis Bélám!... nézz ki a kulcslyukon legalább kincsem!”

És a nagy kamasz fiatal ember neki rugaszkodott az ajtónak, oda illesztette egyik szemét a kulcslyukra, és szembe nézett a rákandikáló vizszinú szemekkel!

„Úgy... úgy! csak hogy legalább a szemedet látom, angyalkám! oh! milyen szép vagy! csak hogy meg nem haltál én lelke-

melke! Szent ég! csak nem sebesült meg a párbajban a nyelved, hogy ilyen furcsán beszélsz!! Oh milyen hős vagy, Istenem! turóderelyét főzők neked, ha haza jössz, meg borlevest!... oh te... te!...”

Még sokáig ömlegett volna ott a boldog özvegy, ha Babér úr kolikája nem növekedett volna. De a mint ez nyöszörögve dörzsölődött a padlóhoz, egyszerre csak valami kijelentés ment végbe belsejében, mert aggodalmas, izgatott, mohó pillantásokat vetett a falra, mintha egy kulcsot keresne és aztán rohamos ugrással termett a fogas mellett, ráhúta kékülő húsára a kabátot, és tigris módra neki rontott a bezárt ajtónak félre lökvén útjából az anyai ömlengéseknél melegező fiút.

A mint el akart röplüni az olvadozó özvegy mellett, ez kérelhetetlenül nyakába czimpaszkodott egy túlboldog sikollal és lapos keblére szorongatta: „Oh fiam! fiam! hát élsz! élsz! élsz!”

„Eresszen... eressen! mert rossz vége lesz még! nyögte lázár türelmetlenséggel a kolerás, és beteg homlokán nagy cseppekben kezdett kiülni a szorongó ijedtség melege.

„Hah fiam, nem! többé nem rabol el tőlem senki; nem, nem! de mennyivel kisebb lettél — csodálkozik az exaltált anya, végig tapogatván a sietős beteget — és mennyire meghíztál... és mintha a hajad vörös lenne!... Szent Isten! mintha nem is te volnál az!”

„Eresszen, asszonyom, oda mondom!... nincs sok vesztegetni való időm!... Ejh! vén boszorkány!”

A sovány asszony visszatántorgott, és futni hagyta a kolerás embert; de a mint utánna tekintett, felháborodva kiáltott föl: „Bolonddá tettek! bizonyos, hogy bolondá tettek! Oh szegény anyai szívem, hát ilyen erőszakot tettek rajtad! Oh a lator! és hogyan szorongatott! el se akart szakadni tőlem!”

Neszti bácsi oda lejtett a szörnyűködő özvegy mellé, és legbájosabb mosolyával mérve annak szemébe, érzékeny hangon susogta: „Szabad karommal ajánlani, asszonyom? Úgy, tessék besétálni a terembe egyet nyugodni... csillapodni!... oh, feltudom fogni nagy szívének aggodalmait!...”

„Sok volna az elmondani, hogy mit szenvedtem én!” — sipegte az érzékeny özvegy és éppen Neszti bácsi karjaiba akart ájulni, a mint észrevette fiát, ki még mindig ott állt, reszkedve a hidegségtől, de karddal a kezében és olyan hősies pozitúrában, mintha a félvilágot le akarná kaszabolni.

„Oh drága fiam, jöjj az anyai keblere” kiáltott és feléje rohant.

„Még ne mamám! — vaczogta a fiatal ember. Először eleget teszek lovagias kötelességemnek.”

A szegény özvegy, valóságos zokogásba tört ki; de Neszti bácsi szörnyű tapintatosan és gyöngéden meglökte a könyökével, és vigasztalólag súgta a fülébe:

„Csak bízzék bennem, bájos angyal. Én elintézek mindent a legjobban, vérontás nélkül.”

„Uram! mondta nagy ünnepélyesen Pozsgás úrnak — nagyon jól tudhatja kegyed, hogy milyen föltételeket alapítottunk meg, s hogy ennek leglényegesebb része így szól: harcoképtelenségig! Kegyed beláthatja, hogy mind a ketten harcoképtelenek! Nagyon tisztelt ellenfele beteg lett; kék, zöld és futkos a szobából a folyósóra és folyósóról a szobába, mint egy örült. Az ön keze meggiberedett és karja feltűnően reszketeg. Hogy fog ezzel biztos csapást mérni?! Én tehát azt indítványozom uraim, hogy fejezzük be a har-

czot, miután tiszta lelkiismerettel kijelenthetjük, hogy a hadakozó jelek minden tekintetben eleget tettek lovagias kötelességüknek, a mit mi tanúk, készek vagyunk aláírásunkkal bizonyítani."

Pozsgás úr arca feltűnően kiderült, de nem akarta mutatni, és elfogadni se akarta az ajánlatot ne hogy azt higgyék, hogy örül neki. Néhány ellenvetés után azután nagylelkűen kijelentette, hogy megnyugszik a többség akaratában, és mindenre kész, a mit a becsület és lovagiaság szabálya megkíván.

Most jött be habér úr eltorult arczczal, még mindig megkínzott gyomrát, hasát szorongatva két kezével. Gyűlöletes pillantást vetett környezetére, és válaszul a hozzá intézett kérdésekre, dühösen kiáltott fel: „fiakkert hozzatok! fiakkert! vigyetek haza! ja ja jajj!”

A megkönyebbült özvegy meg édes mosolygással fordult Neszti bácsihoz, oda nyujtotta hálásan sovány, faggadt kacsóit, és boldogan rebegette: „Drága barátom! a sűrű lekötelezettje maradok. Oh szóljon, mivel hálálhatom meg rettentő jóságát?”

„Oh, ha mernék szólni!” suttog titokteljesen Neszti bácsi, és borvirágos orra csak úgy lángot az elfojtott indulattól. Oh! ha merném... merném!...

„Csak bátorság... bátorság... barátom! biztatja az özvegy egy sokat ígérő szemérmes pillantással, és szeméit kaczerkódó pirulással süti le... csak szóljon!... ma, ezen a boldog napon, semmit se tudnék megtagadni!...”

„Oh Leontin! — és Neszti bácsi akkorát sóhaj, hogy csak úgy bűg tőle a szoba. — Leontin!... ez előtt 20 esztendővel... emlékszel-e?...”

„Oh, ki tudna elfelejteni téged, a ki már egyszer szeretett; Édes Nesztikém!”

Es faggadt nyakát oda hajtja szeliden Neszti úr vállára és az ráhajol a puderos arczra, és szomjas ajkaira ragad az imádott lény drága karminja.

A nagy csuppanásra ijedten fordul meg a párba hős, ki éppen toilettját csinálta a szoba másik sarkában, és nagy szemeket mereszt az ölelkező párra. Erre az özvegy, szemérmesen kibontakozik az ölelő karokból, és lesütött szemekkel rebeget a halálra ijedt fiatal embernek:

„Kicsikém! fogadd el őt apádnak!”

Ez alatt nagy lassán gördül végig egy bérkocsi, a rossz kövezeten, Babér Lajcsi lakása felé.

A járó kelők kíváncsian tekintgetnek be a kocsi üveg ablakán, és sopánkodva suttognak: „Szegény! meg van löve! de ilyen ez a mai fiatalság; minden színe-szóra agyonlövöti magát! Még ha valami érdemesért tette volna!”

Es a mint kihallják a kocsiból a fogcsikorgató nyöszörgést, szánaközva csóválják meg fejüket: nem lesz ennek jó vége! talán még a zuzája is keresztül van löve. Ni! véres is az ünge! — mondja az egyik, a piros nyakkendőre mutatva nagy szörnyűkődéssel.

* * *

Másnap az összes lapok nyiltterében megjelent vastag betűkkel a következő hirdetés:

Nyilatkozat.

Alulírottak kijelentjük, hogy a Babér Lajos és Pozsgás Béla urak között fenn forgott becsületbeli ügy, a mai napon lovagias úton kiegyenlítettett előttünk.

Ragyogi Sándor s. k. Fenekes Neszti s. k.
Pilités Manó s. k. Dudás János s. k.

mint Babér úr megbizottjai, mint Pozsgás úr megbizottjai.

A hírek rovatában meg naponkint jelentést tett a lelkiismeretes reporter a megsebesült fél állapotáról, és egy hét mulva dobogó kebelrel olvasta a kis Miczike a párba hős örvendetes javulását, a ki „felépülve súlyos bajától, „megfogyva bár, de törve nem“, orvosi tanácsára a szobát kénytelen ugyan őrizni, de nem sokára annyira helyreáll egészsége, hogy hivatalba is bejárhat és mint „tisztületbeli írnok“ folytathatja előbbi foglalatosságát.

Es e napon Miczike egy két krajczáros viaszgyertyát gyújtott a Szűz Máriának hála-ja jeléül, és könyező szemekkel köszönte meg neki, hogy ifju hősét visszahozta a halál torkából.

Hhja! kicsiny okok, nagy következmények!

A töpörtyűs és a sajtos papir.

— HUMORESZA —

Írta: Dr. Kri-Kri.

Pompás látványt nyujtott, midőn a fiatal Amazon arabs paripáján szinte repült. Kedves arczát a lovaglás fáradalma rózsapírral vonta be, hollófürtei bájolón omlottak hófehér nyakába, sötét szeméből villámok cikáztak.

„Bármit mond, báró“, szolt a mellette lovagló nyalka huszárhoz, „akárhogy ellenkezik, én csak a mellett maradok, hogy az erélyt és valódi nagyságot ma már csak a köznépnél találhatni, — a polgárságnál!”

Sebőcsey báró gúnyos mosolylyal vállalt. „Tehát, a férfi, kit ön eszményének állított fel bárónó, körülbelül egy tisztességes szappanos legény, kefekötő vagy éppen talán valami szabólegény?”

Ilona bárónó szigorúan felelé: „Valóban egy oly férfiú, ki becsületes munkával keresi kenyerét, legyen ő bármi.”

Durczásan rántotta meg lova gyeplőjét a báró. „Eh bien!“ felelé gúnyosan, „hogya tehát egy ilyen munkás ember kezét megkérni merészelné...“

„Ugy-e merész tett“, vágott közbe a bárónó, „talán sikerre is vezetne, ha édes atyám akarata azt meg nem törné...“

Ez volt tartalma ama újság-papírnak, melyben Kolesznye vacsoráját a hentestől haza vitte.

Kolesznye barátunk, midőn hazaért, derekasan hozzá látott töpörtyű vacsorája falatozásához, miközben fokozódó érdeklődéssel elolvasta az újságpapir tartalmát, melyet mi a hitelesség okáért előzetesen le is írtunk.

A midőn Kolesznye barátunk a regényrészletet elolvasta, egy önkénytelen „éljen“-be tört ki. Meg volt teljesen hatva a bárónó gondolkozásmódja által. Meglepetését és örömét most már mi sem gátolta, csupán, hogy az újságpapir épp a legérdekesebb részénél volt elszakítva.

Csodálatos érzelnek fogták el szabólegényünket, a bárónó leírása elégséges volt, hogy ő abba menten halálig beleszeressen.

Kolesznye, a szabó-legény (pardon segéd) szerelmes lett.

A regény hősnőjének leírása, melybe a töpörtyű be volt takarva, Kolesznyeot megpróbálta teljesen nyugalmától. Almatlan éj sötétedett reá. Borús felhők setétíték el szerelme kék egét, nem mintha az bántotta volna, hogy a bárónó csupán regényben él, oh nem! A papirra nyomott fekete betűknek sokkal több hitelt adott, mintsem kételkedhetnék abban, hogy a hollófürtü, cikázó szemű hölgy nem igaz élő alak. Sokkal nagyobb kín mardosá lelkét. Esti fél 11-től fél 12-ig az bántotta, hogy vajjon viszontszeretetre számíthat-e? Tekintetbe véve a tekintetbe veendőket, igennel kellett felelnie önmagának.

Fél 12-től negyed kettőig a féltékenység ördöge dült keblében. Mit is akar az a pöffeszkedő báró, ki ő, hol van hazája? Mi jognál fogva kísérte a bárónót? De nem kell félni, a bárónó megmondta nekie szépen véleményét, tehát nyugodt lett e részről is.

De az ősökre büszke atya, Ilona papája?!

Reggeli 3-ig bántotta újra ez a gondolat a szegény Kolesznyeot. De kibékült végre azzal is. Hány példa van reá, hogy az atya ellenzi a házasságot, mig végre mégis beleegyeznek...

Az édes gondolatok végre kiszorították az aggodalmakat, Kolesznye édes álomba merült. Édes álmok szövődtek lelkében. A parkban sétált, kocsikázott ő a bárónóval. Leendő apósával szívélyesen bánt, de házából kitiltotta. A szabóságot természetesen szögre akasztá... de igaz! A bárónó csak a becsületes munkásért rajong! Ej mit, majd kicináljuk azt később.

* * *

Furcsa! milyen véletlenek gátolják sokszor az emberek szerencsét! Kolesznye, mivel eszébe jutott, hogy hát legelső dolog mégis csak az lenne, hogy a bárónó címét és lakhelyét megtudja, a henteshez siet hát, hogy az újságpapir többi részét is megkaphassa. — Am hasztalan volt minden fáradság! Nincs meg. Nem tudhatott meg ilyenképpen semmi többet. — A szerelem azonban sokkal mélyebben gyökerezett meg Kolesznye szívében, mintsem rögtön lemondani tudott volna ideáljáról.

Beteg lett, sokáig őrizte az ágyat, csupa bánatból.

* * *

Néhány év történetét kell mellőznünk. Kolesznye egy gazdag szabómester özvegyét vette el feleségül, és fényes üzlettel rendelkezik. Szerelmi bánatja lecsillapodott ugyan, de szíve valóban még mindig a bárónóé.

A jámbor feleség nem egyszer hallotta Kolesznye ajkáról az Ilona nevet álmában rebesni, sőt nem egy féltékenységi jelenetnek is okozója lett a bárónó iránti szerelem, melyet azonban mindig békésen kiegyenlítetttek.

Ama percztől fogva, hogy Kolesznye végre őszintén bevallá, hogy az az Ilona egy bárónó, ki őt viszont szerette, és csupán annak édes-atyja akaratán mult, hogy nem egy pár lett belőlük, a derék asszony ezután békében tűrte Kolesznye szerelmi kitöréseit, sőt elég érzeke volt ama nemes érzelmet méltányolni is.

* * *

Hús éve telt el történetünk kezdete óta. Kolesznye feleségével, gyermekeivel és legényeivel a lugasban ül, és épp a vacsorát költötték el, midőn Kolesznye úrnak ellenállhatatlan vágya kerekedik sajtra.

„Eredj fiú, hozzál egy darab sajtot a boltból.“ — Alig hangzott még el a mester óhaja, Jóska gyerek már asztalra teszi a sajtot. A kereskedő a sajtot egy régi, elsárgult papirba takarta, melyen egy tárczának címe látható: „Ilona bárónó.“

Kolesznye jóízűen hozzá lát a sajt falatozásához, mely művelet alatt az újságpapiron legelteti szeméit... De egyszerre, mintha kigyó csipte volna meg, úgy ugrik fel hirtelen.

„Mi áll az újságban. Háborút kapunk?“ kérdi az asszony ijedten.

Kolesznye szeméi mereven nézték még mindig a papírost. „Hm“, mondja tompa hangon, „hát mégis elment hozzá feleségül?! — Lám, ezt még sem hittem volna.“

„De kiről beszélsz“, kérdé a feleség.

„Ilonáról.“

„Ugy, — no hát hogy van Ilona?“

Kolesznyekek ünnepélyes hangon olvasni kezdé: „Húsz év múlva regényünk kezdetén leírt párbeszéd után, Ilona bárónőt, mint Sebőczkey báró feleségét, egy raj gyermek által körülvéve találjuk. A kastély parkjában ülnek.

„Nos, Ilona, megbántad“, tréfálkozik a báró, „hogyan nem egy tisztességes mesterember nejevé lettél?“ — Mosolyogva válaszol Ilona: „Hiszen elvileg ma is a munkás embert becsülöm, és ha egy kedvemre való megkért volna, odanyújtottam volna kezemet. Am más-ként történt!“ — „Ejnye maga kis hamis“, mondá a báró, „lám-lám, — csaknem kikoszorazott volna!“

AZ ÉLETBŐL.

(ELBESZÉLÉS.)

(Folytatás.)

Ez alatt Becky felterített az uzsonnához, és be is vitte a Horváthné büszkeségét, a vidéken híressé vált jóságú kávé.

A család körülülte az asztalt, hallgatagon fogyaszták uzsonnájuk, egyik sem akarta gondolatát a másikkal közölni, pedig mindnyájukat Jenő hirtelen való elutazása foglalkodtatta.

— Tulajdonképpen hova ment Jenő? kérdezte végre Horváthné, hogy még uzsonnára sem akart maradni.

— Budapestre viszonzá férje.

— Minek.

— Nem tudom, nem mondta meg.

— Vajjon nem nőszülni készül az a fiú? kérdé ismét a háziasszony.

— Bizony nem tudom én, nem-e? Magam is gondoltam már ilyesmire, olyan csodálatosnak tűnik fel a magaviselete.

— De igen, kérem alássan, meg akar házasodni, szolt közbe Janó, odatartva Irénnek a tejes lábast, hogy az a vajjas fölet leszedhesse.

— Honnan tudod te azt? kérdezé Horváthné.

— Maga mondta a tanár úr.

— Juj! sikoltott fel Irén, a mint a lábából végig ömlött a tej kezén, ruháján.

— Ejnye Janó! kiáltott fel az öreg úr.

— De ilyen ügyetlenség, mondá most Horváthné is.

— Janó nem szolt semmit, eltúrta a szemrehányást, pedig érezte, hogy Irén ütötte ki a lábast kezéből akaratlanul.

Hanem az a fehér arcz ott az asztal másik felén, az látta, és még fehérebb lett bele. Irén könyes szemmel törülgette, szárfittgatta kezét.

— Megégetted kacsóidat, kis leányom?

A leányka nem tudott felelni.

— Nem volt már olyan nagyon forró a tej, vigasztalá Horváthné, miközben Beckynek csöngtetett, hogy Irén kisasszonynak adjon más ruhát.

Alighogy a leányka átöltözködött, észrevétlenül kisuhant a kertbe, hová Janót látta menni öntözővel felfegyverkezve.

— Janó!

— Parancsoljon, édes Irénke kisasszony.

— Miért hallgatott maga az imént, mikor én kiütöttem a kezéből a lábast, aztán magát megsziadták értem?

— Nem baj az, kisasszony.

— De nem volt úgy.

— No bizony, meg is ijedt a kisasszony, aztán még meg is szólítsák.

— Janó!

— Tessék.

— Nézzé csak, ezt a kis gyűrűt én magának adom.

— Köszönöm szépen, Irénke kisasszony, mondja Janó örömmel, s rögtön fel is próbálta, az az csak akarta felpróbálni ujjára, de biz az a kis körmére sem ment fel.

— No se baj, Janó, vigasztalá a leányka, látva, hogy sajnálja a fiú a dolgot; meg lehet azt nagyobbra csináltatni; itt van fogja ezt az arant, vigye el az aranymiveshez, hadd bővítse ki.

— Köszönöm alássan, mondja a fiú, távolról sem sejtve a kettős souveraigne értékét.

— Janó!

— Tessék?

Hát, . . . hát . . . kit vesz nőül a tanár úr? Janó arczán mosoly jelent meg.

— Hát talán az Irénke kisasszonyt.

— Ejnye csúf Janó, szolt a leányka, jól megcsattogtatva kis kezével a Janó hatalmas vállát.

Janó nagy élvezetet látszék találni az ütlegetésben, mert még szélesebben mosolygott.

— No, ne tréfáljon Janó, hanem mondja meg igazán.

— Hát igazán nem tudom, a tanár úr csak azt kérdezte tőlem, hogy mit gondolok, hátha ő megházasodnék?

— Igazán nem mondott senkit sem, a kit el akarna venni?

— Gondolom még ő maga sem tudja.

— Jaj de derék! ugrándozott Irén, megforgatva Janót, jaj de pompás!

— Irén! kiáltá az észrevétlenül közeledő Mária szigorú hangon.

— Tyűh! lesz most mindjárt ne mulass, de igazán miért is nincs nekem egy csepp eszem sem! e szavakkal egy kertülő uton visszafutott a házba.

Janó is szégyenkezve kapta a locsolót s másik oldalúton elosont.

Mária pedig, a mint a rajta kapott bűnösöket nem bírta elfogni, visszafordult útján s ő is távozott a kertből.

(Folytatása következik.)

TÁRCZA

Mi kell e világnak?...

Mi kell a mostani világnak? ... Jó
Erkölc talán? ... a jó, a szép s nemes? ...
Avagy kérded van-e egy Istene? ...
Ilyeneket e földön ne keress!

Hiszen tudós a mostani világ! ...
Eszével Istennél magas'bban (?) jár;
Szemében hit... csak csalfa déli báb —
Vallásos, buzgó lénynek lenni kár.

De hisz' honnan merítsen jót s nemest? ...
Honnan tanulja Istent, Urát? ...
Midőn Zolát s Roussót keresi csak ...
Mi nem pikáns — már arra mitsem dd!

E felvilágosult kor hittana:
Regény s Kant szabta philosophia;
Manapság ebbe, teli csak kedvét
A felvilágosult minden fia.

Színházba oly czélből megyen talán,
Hogy benne jót s nemesi tanuljon? ... Óh...
Ilyenre nincsen már érteke — hisz,
Már rég elrontá azt a „nagy“ Roussó.

Hazát szeretni már ma nem divat
Érette élni-halni elavult...
A honfi vívni — nem a jó háza,
De párviadalok miatt tanult.

Ma hősök száma sok ezerre rüg...
Az önfeláldozás nagyobb, mint rég
Az élet... számba nem jó... hisz,
Sok: rossz szóért kioltja életét.

És így — sötétben jár e nemzedék!...
Hogy nagy vala — tán emléken sem él
Az ég borul, a vihar rögtön itt...
A korcs azonban szunnyad — nem eszmél!

Romlásnak indult egykor Róma is
Posványba süppedt ő is... Oh vigyázz...
Vigyázz, te nemzet! Ébredj álmodból,
Mert erkölcs nélkül nincs itt maradás!

Kelj föl hamar, te gyáva nemzedék,
Mert Rómaként pusztulsz majd innen el...
Hisz nézd a nagy örvény elötted áll...
Csak egy lépés még... és belécsel!...

Szokolovszky Bertalan.

Milyen a hit?

Oly szép a hit miként az ég,
A melyből az leszármazott;
Oly fenséges miként a nap,
A mely kikeletkor ragyog.
Oly nagyszerű mint az Isten,
Ki azt kinyilatkoztatta;
S oly gyengéd mint Jézus szíve,
A ki azt a földre hozta.

Városv Mihály.

Szent István király ünnepe 1860-ban.

A szabadságharcra következett elnyomtatás szomorú napjaiban csak lassan kezdett ébredni a nemzeti közérzet. A nemzet-test tagjait lefogva tartó fásultság 1854-ben mulni kezdett ugyan a keleti háború által felkeltött remények folytán, de csak öt év múlva 1859 végén szünt meg teljesen, midőn a budapesti tudomány-egyetem ifjúsága körében nemcsak a magyar viselet terjedt volt el, hanem már felszólaltak és kérvényeztek a magyar nyelv visszaállításáért az egyetemen, mi nem kevésbé

hozta zavarba a bécsi kormányt s annak képviselőjében a cs. kir. helytartó tanácsot is, mert azzal, hogy a kérvényezők egyikét, másikat letartóztatta a rendőrség, csak szították a tüzet, mely mind nagyobb lánggal lobogott föl.

Tetőpontját érte el azonban a nemzeti lelkesedés az 1860-iki augusztus 20-ikát megelőző napokban, mert akkor már az egyetem ifjúság lelkesedése magával ragadta nemcsak a főváros közönségét, hanem a vidékről a fővárosba sereglett hazafiak ezreit is.

Korszakot alkotó esemény volt ez évben a szent István napi körmenet, melyre örömmel és teljes gyönyörrel emlékeznek vissza ma is, azok kik részt vettek a lélekemelő ünnepélyben.

Határkövet képez történelmünkben ez a körmenet az elnyomtatás szomorú évei és a hét év múlva bekövetkezett koronázási ünnepélyek között.

Az egyházi díszmenet kíséretében voltak a szent István társulat ezerekre menő tagjain kívül az egyletek, társulatok és minden rendű és rangú főurak. Szívet örvendeztető meglepéssel láttuk itt csoportosulni közéletünk egykori vezérférfiit. Hiányoztak ugyan a sorból sokan, kiket a halál elragadott körünkől, de mégis elegendő voltak arra nézve, hogy az emlékezetes összejövetel napján együtt találhassuk azokat. Tán egykor a főrendi és követi táblák zöld asztalai mellett s a megyei tanácskozó termekben mint kitűnő vezér-tagok, hazafias kitartással küzdöttek a nemzeti művelődés, polgárosodás és haladás zászlója alatt.

Az ünnepélyen részt venni óhajtó sokaság egy része már reggel hét órakor gyülekezett a budai várpalota udvarán. A palota egyik szárnyából Benedek tábornagy, egyfelől a tisztelgő katonaság, másfelől a közönségből alakult sorfalak közt vonult be a várkapornába.

Gondolatok.

Szólj, de ne tégy, s üresen fog kongani
hangod a pusztán;
Tégy, de ne szólj, s egyedül állasz a pálya-teren.
Greguss.

A természet örök könyvét forgatni ne szűnjél:
Benne az Isten képe leírva vagyon.
Vörösmarty.

Minden örömet fájdalom árán veszünk meg.
K. Sz.

A jelen el van telve saját imádásával.
Hugo Viktor.

Ah oly régen várt már az a boldog hajdan,
Melynek égi arczán elmereng az elme! —
Oh, ha e bűnös lét gyászos éjjelére
Valaha még olyan tündér-hajnal kelne!...
Jaj, de hova kössük a bizalom szálát,
Mikor a hit ege csak egyre setétül?!...
A remény meghalva, szeretet kialva —
Mi vezet ki hát e pokoli setétből?!...
Nagy Sándor.

Hogy ma minden jól van, ez merő csalódás;
Egykor jó lesz minden: a remélt megoldás.

Szép lélek az, mely könnyen kap sebet,
S a fájdalomnak nyújtja könnyeit.
Berzsenyi.

Világban — minden érintés fogyasztja
A lélek drága himporát.
Endrédi.

Becsülöm az aggott, Megvetem az ifjat,
Őszbe borult fővel, Kiben minden élet
Dobogó szívében És szíve megvénült,
Fiatal erővel. Bár esze nem érett.
?

HETI KRÓNKA.

„Még csak két nap és nyolcz óra, meglátjuk azt a szép Budapestet!“ És ehhez hasontartalmú felkiáltás hangzik mindenfelé.

A boldog vidékiek, mily irigyen gondolkodnak reánk boldog pestiekre és mi fordítva.

Lázás forrongásban van egész Budapest. A kéreskedők nyakra főre csinostják üzleteiket, a vendéglők, mulatóhelyek üresek, mindenki takarít, hogy legyen pénzeszkéje, miből kedves vendégeit szívesen láthassa.

Hát bizony nem csoda. Egy évben egyszer van szerencsénk látni azokat a jó vidéki arczokat, őszinte képű bácsikat és néniket, felve tipogó kis libuskákat és feszítő úrfiakat. Mintha csak saját birtokát bámulná az az idegen, olyan jól esik az embernek, ha látja őket szájatva végig sétálni az utcákon.

Majd sajnálkozva mosolygunk, ha látjuk a jóhiszemű kíváncsiakat belépni a fényes üzletekbe, hová a ravasz boltos legény fényes igéretet és bókók kíséretében becsalta.

Bezzeg van keletje az avett holminak, a mi csak nyakán száradt a boltos uraknak, az most mint divatcikk elkel.

Aztán a Nácsi bácsinak, meg Kati néninek is kell vinni ajándékot, újságot Budapestről, mert ez így dukál.

Könnyű talányt is adhatunk: „Mi van legtöbb Budapesten szent István napján?“

„Csalás!“ reá a felelet.

Bablisztból készült tajtékpipa, újra vasalt régi kalap és egész tárháza az úgynevezett p o v l i -nak vándorol vidékre ilyenkor.

Nagyot lélekzik a papa, mikor újra kedves faluja porondjával jó érintkezésbe, összejáratás tagjait hej be jó kinyujtani, füstös levegő helyett azt az aetherelit beszívni, meg aztán a jó barát is szomorúan várja a sarokban, a kedves pipa. Milyen más az annál a városi trafiknál.

Van aztán elbeszélés, „Mikor Budapesten itt meg ott jártunk.“ Milyen más ott minden. Van ott fényesség, pompa. Még a gróféknál sincs olyan ablak mint abba az új kávéházba, mely most nyílt meg. „k ö z p o n t i -nak hiják, oda jön mindenki. Az most az újság Budapest. Mi persze az öreg Schőja ezelőtt Pilyaxnál maradunk, a hol már apáink a 48-as aerában, szörcsölték a feketét, a hol egész Európában a legjobb kávét adják. Dejszen hová is gondolunk most! Hisz lesz majd elég látványosság. Így a nagykarolyi, torozkói és eperjesi tűzkárosultak, valamint az alföldi árvizek által sújtott szerencsétlenek javára a „Segítség“ irodalmi vállalattal kapcsolatban országos népünnepélyt rendeznek, melynek nagyszabású és ritka élvezettel kínálkozó programját nekünk is megküldte a rendező bizottság! melynek élén gróf Károlyi István elnök, Jókai Mór társelnök, gróf Teleky József alelnök, Gerlőczy Károly b. elnök állanak. A rendkívüli kimerítő programot egész terjedelmében nem közölhetvén, adjuk belőle e következőket: Az ünnepély a városligetben tartatik meg, belépti díj 30 kr. a ki f. hó 19-éig jegyet vált arra, kap egy sorsjegyet, melylyel egy négyszáz ötven forint értékű ezüst golyót lehet nyerni. Az összes fővárosi katonai zenekarok fognak a városliget különböző pontjain reggeltől estig játszani. Lesz nagy vízi útközet a tavon, kötélhúzás egyegy hordó bor jutalommal a nyerőknek, nagy díszmenet szemképrázatató látványossággal, különféle emberi és állati jelvényekkel, lesz 5 kros tombola szebbnél szebb nyereménytárgyakkal, kutyaverseny, melyben a gazdájához leghibebb kutya nyer szép díjat, lesznek magasabb művelzetek dal- és hangversenyek, elsőrangú énekesek, énekesnők, tizenkét dalárda, kiváló művészek fognak különféle hangszereken játszani; lesz birkózás is, egy álarozos külföldi 10 aranyat ajánlott fel annak, a ki megbirkózik vele s őt a

Egyszerre kocsirobogás hallatszott s arannyal pazarul ékesített hat szürke lovas fogaton megérkezett Scitovszky János esztergomi biboros érsek Magyarország hercegprimása. Oly általános és harsogó éljenzés fogadta az agg egyházfeljedelmet, minőt már régen nem volt alkalmunk hallani.

A biboros érsek erre a számos egyházi segédlettel a kápolnába ment, hol a szent jobb ereklyéjét őrzik. A közönség csendes áhítattal várta a szertartás bevégeztét. Ekkor egyszerre csak megzendült a „Szózat“ vallásos és nemzeti dallama, viszhangoztatva a nagyszerű palotának udvarra szolgáló magas falai által.

E menet, élén az 1849. óta először kibontott nemzeti zászlóval ismét visszanyerte tisztán egyházas jellegét s az ősmagyar „Oh dicsőséges szent kéz!“ himnusz zengett a papság s az ahoz közelebb menők ajkairól.

A templomban Róder Alajos egyetemi tanár és hitszónok ragadta el a nagy közönséget, emelkedett, hazafias szellemű szónoklatával. Az egyházi szertartás bevégeztével ismét a kápolnába indult vissza az óriási egyházi menet le nem írható lelkesedéssel. A várpalota udvarán ismét megzendült a „Szózat“ lelkesítő dallama.

Az ének után a hercegprimás kocsija megindult a tömeg által kísérve a primási palotába. A tömeg lelkesedése még fokozódott. Három ifjú a nemzeti zászló magasra lobogtatva a díszkocsi külső ülésére ugrott ezerszeres éljenzés között.

A palotába érve a szent István társulat igazgatója Danielik János tolmácsolta a közönség érzelmeit. Az éljenek által többször félbeszakított beszédet a tetszés és a helyeslés nyilatkozatai követték.

A biboros főpap örömeinek adott kifejezést a fölött, hogy szent István ünnepére oly nagy számmal sereglettek össze. Köszönetét nyilvánítja az iránta tanúsított meleg rokonszenvért, mit annak tulajdonít, hogy az egész haza meg van győződve arról, hogy ő mindent megtesz a hazáért.

Szívből fakadt éljenzés követte e szavakat. Ezután Vay Lajos b. szólalt fel a protestánsok nevében. Erre a biboros főpap megjegyezte, hogy a magyart annyira jellemző vallási türelmesség szellemében magasztosnak találja, hogy a mai ünnepen, mint ugyanazon haza édes gyermekei résztvettünk mindnyájan, vallás-különbőség nélkül.

A nap hátralevő részét víg lakomákra és mulatságokra fordították. Benedek táborsernagnál volt a diplomacziái ebéd, melyen a hercegprimás mint fővendég jelent meg. A házigazda a hercegprimásra emelt poharat, ki erre így válaszolt: „Szép rendben, méltósággal, komolyan ültük meg a nemzeti ünnepet; nyilatkoznom kell az ellen, mintha az alkalommal rendetlenség vagy kihágás történt volna. Csak az egyet sajnálom, hogy ő Felsege nem volt jelen s nem lehetett tanúja a nemzet lelkesedésének. Eljen a király!“

Az „Europa“ vendéglőben is előkelő és hazafias vendégsereg gyűlt egybe. Károlyi Ede gr. a hercegprimásért, Dessewffy Gyula a nemzetiségek egyetértéseért emeltek poharat. Visontai Kovách László heves-megyeyi birtokos kinyilatkoztatta, hogy őt s ismerőseit nemcsak a vallásosság, hanem a hazafiaság érzete is gyűjtötte itt össze. Hasonlólag poharat emeltek Károlyi István és Ede grófokért, Deák Ferenczért és Bartakovics Béla egri érsekért. Ivánka Imre a távollévőkért üfített poharat, kik jelen nem lehettek, de gondolatban s érzésben velünk ünnepeltek.

Jelen volt az angol parlament egyik tagja: Balthorpe úr is, ki angolul szónokolt s kinek szavait Andrassy Gyula gr. szellemesen tolmácsolta.

Az ifjúság egyenesen az ünnepély színhelyéről indult meg, a kibontott nemzeti zászló elővittele mellett. A lánchidon átjőve, még csak öt-hatszázan lehettek, de mire az országúton (most muzeum-körút) levő „Zrinyi“ házhoz ért a menet, már tízezernyre szaporodott a tömeg s így tovább, annyira, hogy a király-utczát egész hosszában betöltte a lelkesült közönség, de azért, bár a rendőrség egyáltalában nem mutatkozott, a rend pillanatra sem volt megzavarva. A városerdőbe érve a nemzeti zászlót a nagy vendéglő előtt egy fa ágaira helyezték, a közönség pedig pillanat alatt elfoglalta a nagy vendéglő helyiségeit. A tömegnek túlnyomóan nagyobb része azonban kívül maradt a vendéglő helyiségein, lelkesülten hallgatva az emelkedett szellemű hazafias beszédek s riadó éljenekben adva kifejezést helyeslésének. Az ifjúság uralta itt a helyzetet. Lelkesítő ünnepélyes beszédek mondtak: Besze János, Kormos Béla, Kuliffay Lajos, Beniczky Emil, Ozoray Árpád és többen.

Késő este oszlott el az óriási tömeg, az ifjúság pedig a nemzeti zászlót a városban Szerdahelyi Kálmán lakásán helyezte el, az országúti Huszár-ház második emeletén, hogy adandó alkalommal ismét használatba vegye.

Igy végződött az emlékezetes szent István-napi ünnepélyes körmenet ezelőtt huszonhét évvel, a nemzet ébredésének hajnalán.

Csorgon.

földhöz vágja, nagy, fényes, tűzijáték, nagy táncmulatság; mindenféle népies mulatságok és női szépség verseny; a versenybírák közt Andrassy Géza gróf, nevét is ott olvassuk. Lesz más egyéb sok látni való is, melynek programját az ünnepély napja előtt tessék közzé. A vasutakon és hajókon 50%-kal mérsékelt menet-térti jegyek lesznek kaphatók; oly belépő jegyeket, melyek az ezüst ágyugolyót is megnyerhetik, az iroda (ferencziek bazárja, földszint 20. sz.) szívesen küld a vidékre, ha egyszerre legalább 10 jegyre történik a megrendelés a pénz előleges beküldése által.

Mindenütt ünnepély! még „Korunk“ szerkesztősége is ünnepel. Budapestről felrándult több olvasójával, kedélyes déutánt fog eltölteni.

Hanem hát minék vágjunk elébe a történetdöknök, lássuk, hogy fog sikerülni a szép ünnepély. Ugyanigy szintén nem akarunk vészmadarak lenni, de megjegyzés nélkül nem hagyhatjuk ama hírt, melyet Budapestről, egy bécsi lapnak írtak, ugyanis, hogy „az új törvényjavaslatok között, melyeket a magyar kormány a jövő országgyűlés elé terjeszteni fog egy a köteles polgári házasságra vonatkozó is foglal helyet, melyet már az igazságügyi miniszteriumban előkészítettek.“ Nagyon helyesnek találjuk egy budapesti német, különben liberalis napilapnak következő észrevételét: „Az hisszük, miszerint jó lesz e kevés hitelt érdemlő tudósítást kellő föntartással fogadni. A bukás után, mely a kormányt a polgári házasság első törvényjavaslata alkalmával az akkori felsőház részéről érte nagyon kétségessé teszi azt, hogy Tisza úr ő magának kedve volna magát hasonló kudarcznak kitenni.“ Mi pedig azt vagyunk bátrak kérdeznünk: Ez volna-e válasza kormányunknak a pápa következő szavaira, melyeket a minap új államtitkárához intézett? Szóltott pedig a sz. atya így „Ausztia-Magyarországban a cs. és ap. k. ő. fels. k. ittnő vallásossága s hódolata a Szentszék iránt, a melyben egyesülvék vele a cs. és kir. családnak többi tagjai, eszközli azt, hogy a Szentszék és ezen biradalom között a legjobb viszonyok állanak fönn. Ezek és azon állam férfiak bölcsessége folytán, a kik felséges uralkodójuknak bizalmával rendelkeznek, lehetséges lesz előmozdítani Ausztia-Magyarországban a vallásos érdekeket, elhárítani utjokból az akadályokat, s teljes egyetértéssel egyengetni ama nehézségeket, a melyek előállhatnak.“

Különfelélek.

Meghívók. A magyarországi kath. és görög szertartású róm. kath. tanítók segélyalapjának központi bizottsága f. é. augusztus hó 20-én Budapestben e központi papnevelde nagy termében reggeli 9 órakor közgyűlést fog tartani, melyre a bizottság t. ez. tagjai ezennel tisztelettel meghívotnak. Budapest, 1887. évi augusztus hó 15-én. Márkus Gyula, az orsz. kath. tanítók segélyalapja központi bizottságának elnöke.

Tanulmányut léghajón. A Horla léghajó Jovis és Mallet léghajósokkal, mint tervezve volt, szombatn reggel felszállt. A főlzállás, mint irtuk is, la Viletteből történt. Mintegy háromszázan gyűltek össze a bator léghajósok üdvözlétére. Jovist felesége és gyermekei is elkísérték a főlzállás helyére, hogy töle búcsút vegyenek. A gömb megtöltése harmadfél óráig tartott s két óra tizenöt percenkor pompás időben felemelkedett. Mint Párisból távirják, a Horla esti 11 órakor a belga Luxemburg környékén földre szállt. A hajó hét ezer méter magasságon fölülr járt. Mallet utközben egyszer elájult, de hamar magához tért s mindketten jó egészségben tértek vissza a földre. A leszállás bajjal járt. Az eszközök sértetlenül maradtak.

Főtékonyság. Lönnart erdélyi püspök ő nagyméltósága a mikházi iskola építésére 100 frtot, a deményházi templom belsejének kiköve-

zésére, 100 frtot, a bolyai lelkeszi lakra 80 frt és a mármaroszigeti templom belső felszerelésére 10 frt segélyt méltóztatott adományozni.

Hireinket el kellett hagynunk, mert szerdán reggel zárunk kellett lapunkat, mivel kivételesen pénteken reggel már szétküldjük a budapesti szállodákban, vasútnál fél árban kiosztatjuk.

Bucsújárás felhívás. Budapestben a szent ferencziek templomából szeptember hó 5-én főpásztori engedéllyel egy bucsújáró menet indul Nagy-Mária-Czellbe. A bucsújárat oda és vissza különvonattal 8 napig fog tartani. Az utazási költség igen csekély, Nagy-Mária-Czellbe és vissza Budapestre II. oszt. 14 frt 50 kr. III. osztály 10 frt 30 kr. A bucsújárókat három áldozár és egy orvos fogja kísérni. A kik ezen ájtatos bucsújárásban városunkból vagy vidékünkéről részt akarnak venni, azok forduljanak bővebb tudósításért ft. Roder Flórent budapesti szent ferenczrendi hitszónok- és bucsújáratvezetőhöz: lakik Budapestben belváros szent ferenczieknél. Jelentkezés szeptember 3-ig tart.

A második balatoni gőzhajó. Balatonfüredről távirják: A „Balaton-egyletnek“ a hajózási ügyben kiküldött bizottsága Vaszary Kolozs főpapát elnöke alatt f. hó 7-én tartott ülésében elhatározta: hogy a Siófokon, Boglárán, Almádban, Füreden, Fülöpiben, Badacsonyan és Keszthelyen építendő kikötők és összekötő utak költségeinek kidolgoztatása végett Veszprém-, Somogy- és Zalavármegyék törvényhatósága utján a kir. mérnöki hivatalokat megkeresi, illetve a közlekedési miniszteriumnál kérvényez. A hajózás kisebb mélyjáratú gőzessel eszközölnének, mely vitorlákat is használhatna s az áruforgalmat is közvetítené. 250 darab 200 frtos részvény bocsájtatik ki, a melyeknek elhelyezéséről Vaszary főpapát, Kerkápoly Károly, gróf Széchenyi Imre, Véghelyi alispán és Bezeredy Viktor képviselő urakból álló ötös bizottság gondoskodik.

EGYRŐL-MÁSROL.

— Petőfi életéből. —

Szépen jellemzi Petőfit, hogy milyen jó fiú volt, beszélte egy alkalommal Vachott. „Mikor a „Helység kalapácsa“ teljesen elkészült, Petőfi sehohsem tudta azt értékesíteni. Magamra vállaltam, hogy én keresek neki kiadót. Sok fáradság, sok utánjárásba került, de végre sikerült, a művet eladtam 100 ezüst forintért, — oly összeg, minőt abban az időben poeta egy verséért nem kapott. Könyvek ültek szemében Sándornak, mikor a pénzt felvette; 40 forintért Csokonay zekét (mindig azt hordott) és egész öltözetet vásárolt, hogy a többi 60 forinttal mit csinált nem mondta meg nekem. Egyszer csak valami két hét múlva beállit Sándor szobámba egy öreg férfi és egy tiszta öreg nővel, s bemutatja mint szülőit. Magyar szíveséggel fogadtam a tisztas öregeket, s az apa hozzám fordulva kérdé: „hát már csak mondja meg a tekintetes úr, igazán azt a 60 frtot a mit a mi fiunk nekünk elküldött, hogy jöjjünk fel Pestre, csakugyan az ő nótái firkálásáért kapta, vagy úgy valahogy kölesön vette.“ Én Sándorra néztem, az apa szavaiból megértettem, hogy a jó fiú szüleit látni óhajtván, elküldte nekik 60 frtját, s feleltem: „Igen, az Sándor keresete, 100 ezüst forintot kapott egy verséért. Az öreg megvárta a fejét s valami olyat morgott nagy bajusza alatt, hogy hát már micsoda bolond lehet, a ki egy nótáért 100 frtot fizet. — Persze az öregnek fogalma sem volt arról, hogy fia az ország első költője s hogy művei örökre élni fognak, mint a magyar lyra utólréhetetlen remekei, s hogy azokat a nemzet saját kincsének tekinti. Ha ma élne az öreg, már értené. De hiába már ő is ott van nagy szellemű fia mellett, ma már

ő is a csöndes emberek közé tartozik, hova nemsokára én is elköltözöm.“

Apró madarak haszna. Az apró madarak ártalmáról már sokat beszéltek és irtak. Pedig biz azok hasznosak; Bonnet francia érsek mondanása: „Ezelőtt egy-egy négyzet mérföldre 10,000 madár fészek esett. Tudjuk pedig, hogy minden fészek átlag négy fia madarat rejt! de azt is tudjuk, miszerint minden fia madár mindennapi táplálkozására négy hernyót szükséges, s hogy az öreg madarak saját életök fentartása tekintetéből hatvanra szorulnak, mi, naponként 120 hernyót tesz. Ha ez összeget 10,000-rel szorozzuk a mindennapi hernyó fogyasztás egy millió s kétszáz ezer darabra terjed, s így 36 millió hernyótól szabadulunk meg egy hónap alatt. Ha pedig ezen 36 millió hernyó ki nem irtatik a madarak által: úgy azok irtanak ki minden levelet, virágot, gyűölcsöt, zöldseget s mind azt, mi a növényvilágból táplálkozásunkra szükséges. Nem szabad felednünk továbbá, hogy a rovarok és férgek, melyektől a madarak megszabadítottak volna, oly adót vetnek ránk, mely kétszeresen nagyobb a föld adónál. Emlékezzünk csak vissza, miszerint a „káposzta özöndék“ hernyóit annyira elszaporítá, hogy a káposzta a hernyók által csaknem egészen tönkre tétetett, ne feledkezzünk meg a mind jobban lábra kapó s a „betűző szű“ és „bucsús pókok okozta pusztításokról.“ Legyen szabad ez alkalommal a szegény és keményen üldözött vakond védelmére is kelnünk, melynek inkább szaporítása, — semhogy pusztításra kelene ügyelnünk; mert ők azok egyedül, melyek az annyira ártalmas cserebogarak mértékfölötti elszaporodását gátolják s réteinken fölszámíthatatlan hasznauk.

Hasznos tudnivaló.

Eros zsinég. Zsinegeket az időjárás minden viszontagságainak ellenállókká tehetünk a következő eljárással: A zsinegeket félóraig sűrű enyvoldatban áztatjuk, onnet kivéve megszáritjuk, azután jó erős és meleg tölgyfalevél forrázatban, melyhez egy kevés katechut tettünk, ujra 1—2 óráig áztatjuk Innét kivéve megszáritjuk és olajos ruha között kivasaljuk. Az így praeparált zsinék hurhoz fog hasonlítani és igen sokáig eltart.

A tojás héjak értékesítése. A tojás héjakat rendszeren el szokták dobni, pedig ott, a hol gazdaság van a háznál, az értékesíthető. Ha megtörve a tyúkok eledelébe keverjük, előmozdítják a tojás képrést. Ha porrá törjük és a borjúk vagy csikók takarmányába keverjük, nagyon jó hatással vannak ezek esontozatának fejlődésére. A tojás héjakban foglalt phosforsavas mész az idegekre is jó befolyást gyakorol.

Eros ragasztó anyagot ajánl a „Times“, mely megérdemli, hogy szélesebb körökben megismerjék. Finom porrá tört égett mész s jó barna czukort egyenlő mennyiségben keverünk össze, viz hozzá tétele mellett — s kész a cementszerű kiválóan összetartó ragasz, melynek kitűnőségét legjobban a következő eset bizonyítja: a Péterborongh székesegyház ablak díszére, két hatalmas ködarabot, mely ketté tört, e ragaszszal szilárdon összeragasztották. Még üveg felületeket is, melyek pedig tudvalevőleg alig szenvednek bármily ragasztó anyagot — tartósan össze lehet ragasztani vele. Hogy a költségkérdés megfelelő-e a közelterjedésnek, azt majd csak további kísérletek fogják kimutatni. Hogy czukorhozátétele által a Portland-cement összetartó ereje is tetemesen fokozódik, arról meggyőződhetünk, ha két téglát csak portland-cementtel, másik kettőt pedig ugyanazzal, de czukorkeverékkel ragasztunk össze. E felfedezés bizonyos építkezési czélokra bizonyára nagy jelentőségű lesz.

FRISSITŐ.

Az „Üstökös“ legújabb számából.

Szórakozottság.

Egy úr belép a borbélyhoz. leül a forgószékre s azt mondja a borbélynak, hogy nyírja meg. A borbély hozzá akar fogni a munkához s le akarja venni az úr fejéről a kalapot.

— Ne bántsa, — röffen rá az úr, — hisz itt olyan léghuzam van, hogy ha hajdon fővel ülök itt, náthát kapok.

*

Szép megtiszteltetés.

— Szervusz pajtás! Jere velem! — kiált egyik úr a másikra a vaczi-utczán — jaj beh jó, hogy találkozom veled; képzeld csak: otthon felejtettem a sétatálcámat, aztán egyedül nem szeretek sétálni.

*

Szükség.

Edelstein szabó. Úgy? Ön a „Hongáriába“ jár ebédelni s a ruhakontót nem akar kifizetni?

A dós. Csupa szűkségből teszem, barátom: a kisebb korcsmákban már mindenütt ismernek és nem hiteleznek.

*

Nyarlóban.

— Látod Gyula: ez a nyaralás igazán nem fizeti ki magát; senki sem jön felénk ilyen messzire; az ember holtra unja magát.

— Igazad van, kedves feleség; én már gondolkoztam is, hogy úgy lehetne rajta segíteni, hogy téged hazaküldjek, vagy én megyek haza.

*

Megmagyarázta.

— Aunye de magas ház, hogyan építették ezt olyan magasra?

— Van is abban kunst, hát a tetején kezdik és mindig alája raknak és nem fölibe.

*

Alkú.

Fuvaros gazda. Mit fizetek, ha megborotváljak?

Borbély. Tíz krajczárt.

Fuvaros. Tudja mit az úr: ügyis üresen hajtok haza, hát a borotválás fejében elviszem Monorra.

Borbély. Mit csinálók én Monoron?

Fuvaros. Hát én mit csinálók avval a szakállommal, a kit leborotval?

*

A ruha ára.

A. (B-hez, kinek csinos új ruhája van). Pajtás, beh szép finom, új ruhád van, mi volt az ára?

B. Azt rendesen csak a tárgyaláskor tudom meg.

*

Elhiszi.

Egy vak ember megházasodott. Felesége fiatal és csinos.

— Kedves barátom, — mondja neki egy ismerőse. — a te feleséged olyan szép, valóságos rózsza.

Ah! s' t az — én nem látom, de azért elhiszem, hogy rózsza, mert érzem a töviseit.

*

Boldog álmom.

— Apuskám, mit jelent az, ha a leány meghal álmában?

— Azt jelenti, hogy férjhez fog menni.

— Hát ha azt álmodja, hogy férjhez megy?

— Akkor meg fog halni.

— Oh de szeretnék én meghalni — álmomban!

*

Óvatos.

Olga: Hát te olyan emberhez méssz nőül, aki már tizenöt évig volt katona.

A déli:

Legalább nagyon megszokta az engedelmeskedést.

Az „Urambátyám“ legújabb számából.

Melyik nagyobb baj?

Panaszkodik egyik tanár a másiknak, hogy az imént a lépcsőkon alá jöven, valami gondatlan siheder vaktában úgy megtaszította, hogy a kalapja hamarabb leért, mint ő maga.

— De megtaszított engem egy perversus nebuló úgy a minap, hogy hamarabb leérttem magam, mint a kalapom, — mond reá a másik.

*

Veszélyes betegség.

— Jaj, jaj doktor úr, siessen az Istenért!

— Ki a beteg?

— Hát csak magam; hanem mivel senkim sincs, a kit küldhettem volna, hát eljöttem magam.

*

Már késő.

Utas: Pénztárnok úr, ön tévedt a pénz visszaadásánál.

Vasúti pénztárnok: Ha egyszer elment innen, akkor már késő, elmehet!

Utas (távozás közben visszakiált): Csak azt akartam mondani, hogy egy forinttal többet adott vissza.

*

Az első teendő.

Ijedten futott egyik városi tanácsnok az orvoshoz és lelkendezve arról értesítette, hogy sok nyavalya pusztít a városban. Többek között azt is kérdezte: Mit fog most csinálni doktor úr?

— Én bizony — így szólt az orvos — legelőször is zsebeket varratok.

*

A nagy család.

Összeíró biztos: Mekkora az ön családja?

Családap: Tizennégyen vagyunk.

Biztos: Hogy lehet az?

Apa: Hát úgy, hogy a feleségem meg én, meg az öt gyermek, az hét; meg az anyósom, az — tizennégy.

*

Czáfolat.

Bölcsész: Ej, a jogtudomány nagyon is száraz tudomány.

Jogász: Száraz? Hát tíz bölcsész iszik-e annyit, mint egy jogász? Hogyan mondhatja, hogy száraz?

*

Sokat mondó sírvers.

Egyik vidéki város temetőjében olvasható ez a sírvers:

Itt nyugszik a feleségem,

Béke néki, — béke nékem.

*

Az ő haja.

Úr. Te Mari! Miféle dolog az, hogy hajjat találtam a levesben?

Mari szolgáló: Tessék nyugodt lenni nagyságos úr, mert ez csak az én hajamból való!

*

Lapos erszény.

Úr: Egy pohár sört!

Pinczér (hozza a sört): Tessék!

Úr (feldönti a poharat): Oh, jaj!

Pinczér: Parancsol másikat?

Úr: Nem — nem, fizetek, soh sem iszom többet egy pohárnál.

*

Pompás mulatság.

Imre találkozik Jánossal.

Imre: Honnan jössz pajtás?

János: A vasútról.

Imre: Mi dolgod volt ott?

János: Sárkányt eresztettem.

Imre csak elhült eleinte s nem tudta, hányadán van? később tudta meg csak, hogy János barátja az anyósát kísérte ki a vasútra.

*

Akadály.

Ottó: Enyém vagy, angyalom! Ah, mikor beszélhetek anyáddal, mindjárt most, vagy holnap?

Emma: Várjon kérem holnaputánig, mert holnap nagy mosásunk lesz.

*

Kis szívesség.

Egyik hirneves tudós nemrég Afrikába készült. Javában folyt a csomagolás, midőn benyit a tudóshoz egy tanár barátja, kit két hor-dár követett. Ezek egy óriási kaktuszt cipellek.

— Kedves barátom, szólt a tanár, nézze csak ezt a kaktuszt, sehogysem akar fejlődni. Nem vinné el kis sé magával, hogy Afrikában üdüljön?

*

Rossz irás.

— Ennek a Babos ügyvédnek olyan förtelmes az írása, hogy maga se tudja elolvasni.

— Ez semmi! Multkoriban levelet kaptam, melyet sehogy sem tudtam kibetűzni! Végre odaadtam egy gyógyszerész barátomnak, aki addig silla'izálta, míg kisütötte, hogy re'cipe és valami hashajtót készített a re'cipe szerint, pedig hát utóbb kitűnt, hogy — szabóm számlája.

*

A nagy hőségben.

Fővárosi: Szörnyű ez a hőség! Nem találja ön is?

Kisvárosi: Nem, én idegen vagyok itt.

*

Időmeghatározás.

Vendég: Pinczér, unalmamban már öt zsemlyét ettem meg, mikor készül már el az a rostélyos?

Pinczér: Rögtön kérem, legfeljebb kéthárom — zsemlye mulva.

*

Fürdés közben.

Apa: Te ne merj ugorni olyan magasról Jóska fiam! bele veszel.

Jóska: Soh se féljen apám uram! hisz tudja, hogy a mi fajtánkból nem a víz szokta elpusztítani az emhert.

Szerkesztői üzenetek.

A pályázatok megbirálását munkatársaink közül főt. Kántor Lajos, főt. Léva Mihály és Dr. Pistor'y Béla urak voltak szivesek magukra vállalni.

Sz. Sándor üdvözlét.

Több munkatársunknak. Nagyon kérjük, ha becses dolgozataikat minél előbb beküldeni sziveskednének, mivel közel hetekben Budapestről tavozunk külföldi utunkra.

S. Károly Nagyvárad. A mi késik nem mulik. Politikai lap leszünk mindenesetre, mihelyt államhivatalnoki állástól felmentve, függetlenül mozgathatjuk tollunkat.

Mihályi J. Köszönet.

Polit. Nem az álnév teszi íróvá az illetőt, hanem a dolgozat. Így ön költőnek akar felesapni, mikor lantját így pengeti:

„Költőnek csapok fel

Költők este reggel

Pacsirtával ébredek

Fülemilével zeng' dezek.“ stb. stb.

És a hideg még sem rázza?

F. Oszkár. Önre bátran mondhatjuk, hogy kár, hogy iskolába jár. Theologiai értekezést akar írni, pedig összeszedett néhány könyvet és kifirkált belőle egy pár sort minden rendszer nélkül, még sorrendet sem tartva meg. Vigyázzon, hogy ne váljon önből is könyvpa'ktor. Van ebből elég.

Jónás Ó. Természetes. Maguké és nem magoké a j. Nyent különben nyelvtanból is kiokumálható volna.

Olvásóink figyelmébe ajánljuk a rég jó hírnek örvendő Ludvig-féle fegyvermű-intézetét. Lásd a hirdetést.

A főtisztelendő papság becses figyelmébe. Miután még mindig ama szerencsés helyzetben vagyunk és intenciókkal rendelkezünk, kérjük minél előbb szives megrendelésüket.

A 24 saora 12 hónapra, azaz a lap küldése idejéig számítva egy évre szóló előfizetésnek számítatik be.

Figyelmeztetés! Ingyen mutatványszámok budapesti vendégek számára szivesen kiadtnak szerkesztőségünkben. VIII. Mária-utoza 30.

1883. kecskeméti gazdasági kiállítás elsőrendű dícsérő oklevél kitűnő kertészeti eszközeiért.

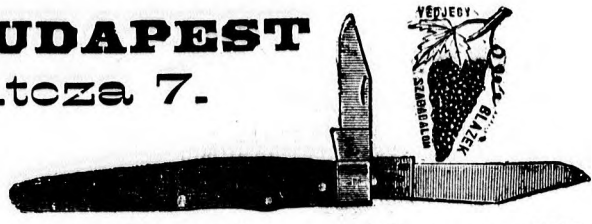
1883 kecskeméti gazdasági kiállítás elsőrendű dícsérő oklevél ezélszerű kertészeti eszközeiért.

csász. és kir. kiz. szabadalom tulajdonosa.

BLÁZEK ADOLF BUDAPEST

IV. kerület, zöldfa-utca 7.

Ajánl kiváló finom beretvákat és beretva-szijakat, úgyszintén új szerkezetű beretvákat védőfésűvel, a beretválásnál jobbra és balra használhatók, 1 db ára 4 frt; a szőlőoajtáshoz szakfériak által legjobbnak bizonyult saját készítményű szab. Phospor bronz-oltókéseket, a szőlő zöld ojtására és szemzésére a legalkalmasabbak, miután pengéjük nem oxydálódnak. Darabja 2 frt. Fenő-kő hozzá 20 krtól 80 krig. Legjobb és legfinomabb minőségű egyéb aczelárúkat, mint: kerti ollókat, szőlőbaltákat, mindennemű szab. dugaszhuzókat, kertészmszereket, fabaltákat, ojtó- és kerti késeket, venyige-, kerti és hernyóirtó ollókat, esiszoló köveket, késeket, evőeszközöket, a vendéglői tüzlethez konyha, főzésre kenyérvágó nagy kések és minden e szakmába vágó dús választékú cikkek raktárát.

Arjegyzékek kívánatra küldetnek.

LUDVIG JÓZSEF UTÓDA

fegyvermű-üzlete

Budapest, Múzeum-körút 5. szám.

Ajánlja dűsan berendezett raktárát, mindennemű

vadász- és cél-fegyverek
valamint RÉVOLVEREKBEN.

Elvállal minden e szakba vágó javításokat
a legolcsóbb árak mellett.

Üzlet megnyitás!

Alulírott Budapesten, Bécsi-utca 3. szám alatt 24 éremmel kitüntetett

thea-, bor- és kávéüteményraktárt

nyitottam és így a m. t. közönség b. figyelmébe ajánlom kiváló minőségű piskóta készítményemet, úgyszintén szűzmézből készült mézeskalácsaimat.

Mint különlegességet ajánlhatom hyginikus mézeskalácsomat, betegek és üdülők részére készített Graham piskotáimat, melyek különösen gyomorhajnál kitűnő szolgálatot tesznek. Továbbá Duocor de Budapest, valamint rendkívül olesó piskotáimat borhoz.

Miután gyártmányaim Párisban, Prágában, Marienbadban, Lembergben, Krakkauban és több városban a közkedveltségnek örvendnek, felbátorítva érzem magamat, hogy Magyarországon is nyissak gazdagon felszerelt tüzletet, melynek szives megtekintésére a t. uraságokat ezennel m. t. meghívom.

CZYSNKI L.
Lengyelországi Jaroslavból.

ZORKÓCZY BÉLA

FÜSZER- és CSEMEGE-ÜZLETE

„az arany szarvashoz“

Budapest, VIII. ker. stáció-utca 5. sz.

Mint idény cikkek van szerencsém a nagyérdemű fogyasztó közönség szives figyelmébe ajánlani:

Gyümölcs befőzéshez való cukor

I-ső rendű 10 kilós süvegekben	1 kiló	38 kr.
II-od " 10 " "	1 " "	36 1/2 "
I-ső " 5 " "	1 " "	39 "
Hulladék (pilée)	1 " "	35 "

Ezen árakból a vidékre küldendő mennyiségek-nél egy kilónként 4 kr. fogyasztási adó levonásba lesz hozva.

10 iv hólyag (pergament) papir I-ső rendű	35 kr.
10 " " " " II-od " "	32 "

Fonal fehérített olasz lenből.

I-ső rendű 8-as számú	1 kiló	1 frt 40 kr.
II-od " 4-es " "	1 " "	30 "

a fonalból 1 kilóban 40 kis gombolyag van.

Az ugorka, zöldbab, zöldborsó és tökkáposzta besavanyításához.

Kétszeres ezet-esszencia	1 liter	5 kr.
Négyzeres " "	1 " "	10 "
Valódi zamatos görcei borecet	1 " "	20 "
Singaporei fekete bors	1 kiló	1.44 "
Szegfűbors	1 " "	-.82 "
Gyömbér	1 " "	-.78 "
Szegfűszeg	1 " "	3.- "
Fahéj	1 " "	1.10 "

Ezekon kívül szives figyelembe ajánlom kávéneimeimet és pedig:

Potozzi cuba	1 kiló	2 frt 20 kr.
" " gyöngy	1 " "	2 " 20 "
Ceylon nagy szemű	1 " "	2 " 15 "
" kisebb	1 " "	2 " 10 "
Neilgherry	1 " "	2 " 10 "
Arany menadó	1 " "	2 " 24 "
" java	1 " "	2 " 06 "
Portorico	1 " "	1 " 90 "
Jamaika nagy szemű	1 " "	1 " 70 "
Mocca arabiai	1 " "	2 " 20 "

Raktáramon kitűnő tokaji borokat tartok, melyek igen elterjedett körben gyógszer gyanánt használtatnak idült gyomorbeteg felépüléséhez.

Ngs. Losonczy	Szamor. más. 0 4 l. üv. 1 üv.	1.50
Farkas Miklós	Két putt. aszú 0 4 " " 1 " "	2.20
úr termése.	Négy " " 0 4 " " 1 " "	3.-
	Öt " " 0 4 " " 1 " "	3.50

Valamint a fűszer- és esemege-üzlethez tartozó egyéb cikkekben dűsan felszerelt raktáramat legyen szabad a nagyérdemű közönség szives figyelmébe ajánlanom.

Vidéki megrendelések eszközlésénél az árúk minőségét és a súly teljességét illetőleg a pontosságért szavatolok. Kitűnő tisztelettel

Zorkóczy Béla.
Budapest, stáció-u. 5.

„A KORUNK“

szerkesztősége és

kiadóhivatala.

Budapest, VIII. Mária-utca 30.

HIRDETÉSEK

a legolcsóbb árban félvétetnek.

Szerkesztő otthon található

1—2 1/2 óra között.

A két ünnepen egész délután.